

פרק שלישי

פעולת האושפיזין

- * אורח מברך לבעל הבית – להמשיך ולגלות בעלותו של הקב"ה בעולם
- * אורח מלשון דרך; שתי דרכים בעבודת ה' – המשכה מלמעלה למטה והעלאה מלמטה למעלה
- * הכנסת וכיבוד אורחים – ההשתדלות להדמות אליהם ע"י ההליכה באורחותיהם
- * פרטי האושפיזין: אברהם – פתיחת הדרך לגלות אלקות בעולם. יצחק – לידתו פעלה גילוי אלקות בעולם. יעקב – תורה. משה – החידוש בתורה ע"י הפלפול (רחובות הנהר), אהרן – הפצת התורה, יוסף – פעולת התורה בבירור העולם לעשות מ"אחר" "בן", ודוד – ביאת דוד מלכא משיחא (ע"י תלמידי תומכי תמימים, חיילי בית דוד)

יב. ע"פ האמור לעיל שחג האסיף רומז על כללות עבודתם של ישראל בכירור העולם – יש לבאר הקשר והשייכות לענין האושפיזין:

ידוע שבשבעת ימי הסוכות⁹⁰ באים שבעה אושפיזין (אורחים)⁹¹ – הן האושפיזין שנזכרו בזהר⁹²: אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף ודוד, והן האושפיזין החסידיים שנתגלו ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁹³: הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר מהר"ש, ואדמו"ר מהורש"ב⁹⁴.

ומהענינים בזה:

אמרו חז"ל⁹⁵ "אורח (שזהו"ע האושפיזין שפירושו אורחים) מברך (ברכת המזון) כדי שיברך לבעל הבית" – שרומז על פעולת ההמשכה ("יברך", ברכה מלשון המשכה⁹⁶) וההתגלות של הקב"ה בעולם באופן שניכר שהוא "בעל הבית", שזהו כללות הענין דעשיית דירה לו ית' בתחתונים.

ונוסף לזה, "אורח" הוא גם מלשון "דרך", ו"אורחים" לשון רבים, ב' דרכים (מיעוט רבים שנים⁹⁷) – שמורה על ב' הדרכים (בכללות) שעל ידם נעשה הקב"ה בעה"ב בעולם: הדרך שבה הולכים מלמעלה למטה (המשכת אלקות בעולם), והדרך שבה הולכים מלמטה למעלה (העלאת העולם לאלקות)⁹⁸.

90 וההמשך לזה בשמיני-עצרת, אלא שאז נעשים באופן של בעלי-בתים, כדלקמן בפנים.
91 ויש נוהגים לומר הנוסח הזהמנת האושפיזין: "יעול כו" האושפיז דיום זה, ו"עימי כו" שאר האושפיזין, אבל בחב"ד אין נוהגים כן, כי אם במחשבה כו".
92 ח"ג קג, ב ואילך. ועוד. – ולהעיר מהשינויים בזהר בנוגע למנין וסדר האושפיזין, ו"אלו ואלו דברי אלקים חיים", גם בנוגע לפועל (ראה מעייני הישועה ע' 71 ואילך).
93 ובאופן ד"מראה באצבעו ואומר זה": כאן ישב הבעש"ט, כאן ישב המגיד וכו' (שיחת ליל א' דחג הסוכות תרצ"ז ותש"ג). – ולהעיר, שהשימוש בלשון עבר ("ישב") הוא בנוגע להסיפור לאחרי זמן, אבל, בעמדתו בלילות דחג הסוכות, הזמן שבו באים האושפיזין, ה"ז בלשון הווה ("ישב")!
94 ויש לומר באופן אחר – שכל האושפיזין החסידיים הם נשיאי חב"ד, היינו, שהאושפיזא הראשון הוא אדמו"ר הזקן וכו' (וראה לקמן סי"ט).

95 ברכות מו, א.

96 ראה תו"א מקץ לו, ג. ובכ"מ.

97 נסמן בלקו"ש חכ"א ע' 111 הערה 21.

98 ראה ביאורו"ז לאדהאמ"צ וישלח יט, ב ואילך (וראה גם לעיל סי"ו).

וזהו ענינם של שבעת האושפיזין שבחג האסיף — שהם מורי-הדרך לכל בניי ("יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל"⁹⁹) כיצד לפעול המשכת והתגלות הקב"ה בתור "בעל הבית" של כל העולם, בב' הדרכים (הכלליים) שהמשכה מלמעלמ"ט והעלאה מלמטלמ"ע, שזוהי כללות עבודתם של ישראל בכירור העולם (תוכנו של חג האסיף).

ומזה מובן שענינם של האושפיזין נמשך גם לאחרי חג הסוכות¹⁰⁰ (בשמיני-עצרת), אלא שאז אינם "אורחים" אלא "בעלי-בתים", כי ע"י פעולת האושפיזין בהמשכת וגילוי בעלותו של הקב"ה בעולם כפי שנעשית בשבעת ימי הסוכות (ובהוספה מיום ליום) בתור "אורחים" (אושפיזין), באים (בסיומו של חג האסיף) לגמר ושלמות העבודה, שאז ניכרת פעולתם בהתגלות בעלותו של הקב"ה בעולם בתור "בעלי-בתים".

ועפ"ז תומתק השייכות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לשמע"צ (בהמשך לשבעת האושפיזין דחג הסוכות, אבל, לא בתור אושפיז, אלא בתור בעה"ב) — כי, להיותו הנשיא של הדור (האחרון לגלות ודור) הראשון לגאולה, לאחרי גמר ושלמות מעשינו ועבודתינו בכירור העולם, ה"ה שייך לשמע"צ שלאחרי חג האסיף שרומז על גמר ושלמות כללות העבודה בכירור העולם, ואז באה הגאולה האמיתית והשלמה שמרומזת ב"שמיני-עצרת", כידוע¹⁰¹ שהגאולה שייכת למספר שמונה, ונוסף לזה, "שמיני" הוא גם מלשון שומן ו"עסענץ"¹⁰², שרומז על התגלות התמצית ("עסענץ") דכל עניני העולם, שכל מציאותם היא אלקות.

יג. ולתוספת ביאור ענינם של האושפיזין בשייכות לעבודת כאו"א מישראל:

99) ברכה לג, יר"ד.

100) לא כמו אורחים שבאים להתארח לזמן מסויים, ולאח"ז מסתיים זמן האירוח.

101) ראה ערכין יג, ב. ועוד.

102) כן הוא ("עסענץ", בלשון אידיש) בכמה מאמרי חסידות (אוה"ת בלק ע' תתקכו. ועוד) — כלשון אמירתם, כמ"ש בתניא אגה"ק (סכ"ה) ש"הבעש"ט ז"ל ה' אומר ד"ת בל"א* ולא בלה"ק", אף שכתבתם בלה"ק.

(* ר"ת זה יש לפרשו: "בלשון אידיש", ולא "בלשון אשכנז" — שבזה מודגש הפיכת לשון זו ללשון יהודית ("אידיש") השייכת ליהודים ("איזן"). ולא כפי שנקראת לפנ"ז בשם "זשאַרגאַן". שפירושו לשון טפילה ללשון אחרת.

מהענינים העיקריים דהכנסת וכיבוד אורחים ("גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה"¹⁰³), שבעה"ב מראה שהוא מעריך ומייקר ביותר את האורח, ע"י השתדלותו (של בעה"ב) להדמות אליו (לאורח). ועד"ז בנדוד, שכאו"א מישראל צריך להשתדל להדמות אל האושפיזין – האבות, נשיאי ישראל, אדמו"רים – ע"י ההליכה בדרכיהם ואורחותיהם, ו"זכות אבותם מסייעתם"¹⁰⁴.

ולהעיר:

מצינו ברשימותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע לתולדותיו של הצמח-צדק (דור השלישי של נשיאי חב"ד, "בתלת זימני הוי חזקה"), ש(כמה מהם) נקראים בתואר "אדמו"ר"¹⁰⁵. וענין זה מהוה נתינת-כח לכאו"א מאתנו, בתוככי כלל ישראל, ליקח לעצמו ה"רחבות" וה"התפשטות" שבתואר "אדמו"ר"!

– כשאומרים ביטוי כזה "ווערט מען דאך פאָרציטערט"... הרי מצינו דוגמתו פלא הכי גדול בכל יו"ט¹⁰⁶, בעת פתיחת הארון¹⁰⁷ (וכשחל בחול¹⁰⁸ – לאחרי ההקדמה דאמירת י"ג מדות הרחמים¹⁰⁹ שאינן חוזרות ריקם¹¹⁰), שכאו"א מישראל מבקש על עצמו: "ויתקיים בנו מקרא שכתוב¹¹¹

103) שבת קכז, א. וש"נ.

104) לשון חז"ל – אבות פ"ב מ"ב. ועוד.

105) ראה "שלשלת היחס וראשי פרקים מתולדות בית רבינו" – "היום יום" בתחלתו.

106) ובנדוד – בהתחלת חג הסוכות ובסיומו בשמע"צ, ובחז"ל – בשני ימים ראשונים דהג

הסוכות, ושני ימים אחרונים, שמע"צ ושמח"ת.

107) וכיון שצריכים להזהר שלא לעכב את הספר-תורה מלקרות בה (שע"י הקריאה ניתוסף

עילוי בהס"ת), הרי מובן שאין להאריך בשהות זמן א"כ בענין נעלה ביותר.

108) שאז צריכים "איבערקומען" ולמלא ולהשלים כמה ענינים (משא"כ בשבת).

109) להעיר, שאף שענינים לבטל כל מדידה והגבלה, כולל גם מדידה והגבלה דקדושה, להיותם

למעלה מכל מדידה והגבלה, עד לעצמות ומהות, מ"מ, נקראים בשם "מדות", מדה והגבלה – שיש

בהם ב' המעלות (למעלה ממדה ומדה) גם יחד, כמו בעצמותו ית', שכשם שיש לו כח בבלי גבול

כך יש לו כח בגבול (ואדרבה – עיקר החידוש הוא בכח הגבול).

ודוגמתו ביו"ט – שלאחרי כל ההפלאות שבו, כולל ובמיוחד אמירת י"ג מדה"ר בעת פתיחת

הארון, צ"ל שמחת יו"ט ע"י סעודה גשמית, בשר שמן ויין ישן. ויש לקשר זה עם הסעודה דליתן

ושור הבר שתהי' בהגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש – שהעילויים הכי נעלים דהגאולה

קשורים עם סעודה גשמית.

110) ר"ה יז, ב.

111) ישע"י יא, ב.

ונחה עליו רוח ה' וגו' – פסוק שמתאר גודל מעלתו של משיח צדקנו!... וכיון שכן, לא יפלא כ"כ האמור שכאו"א מישראל יכול וצריך להשתדל להדמות להאושפיזין.

וההתדמות להאושפיזין צ"ל גם (ולכל לראש) בכללות הענין ד"אושפיזין" שפירושו אורחים – שכאו"א מישראל צריך לידע ולהרגיש שנמצא בעולם רק כמו "אורח" (שהעולם אינו מקומו האמיתי, להיותו "חלק אלקה ממעל ממש"¹¹², "ישראל וקוב"ה כולא חד"¹¹³), ותפקידו לגלות את ה"דרך" ("אורח" מלשון דרך) להמשכת וגילוי אלקות בעולם והעלאת העולם לאלקות ע"י כללות עבודתו בקיום התומ"צ, וכאמור, "אורח .. מברך לבעל הבית", שממשיך ומגלה בעלותו של הקב"ה בעולם, ובעה"ב נותן ל"אורח" (כאו"א מבנ"י) כל צרכיו ומשמש אותו כו', ועד שנעשה במעמד ומצב של "בן הסמוך על שולחן אביו"¹¹⁴, כפי שיתגלה בפועל בהגאולה האמיתית והשלימה.

*

יד. נוסף על ענינים הכללי של האושפיזין, יש לבאר גם ענינם הפרטי של כל אחד מהאושפיזין (האושפיזא העיקרי של אחד משבעת ימי הסוכות, שביום זה "מזלו גובר"¹¹⁵), כפי שבאים בהמשך ובהוספה זה לזה, עד לסיומו של חג האסיף, גמר ושלימות כללות מעשינו ועבודתינו, בכחם ובהשפעתם והוראת דרכם של האושפיזין.

ובהקדמה – שכבר דובר בארוכה אודות ענינים אלו בשנים שלפנ"ו,

(112) תניא רפ"ב.

(113) ראה זח"ג עג, א.

(114) ראה ברכות ג, סע"א.

(115) לשון חז"ל (ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע) בנוגע ליום הולדתו. – וענין זה הוא (לא רק בזמן הסעודה בסוכה, אלא גם) במשך כל היום, כביום הולדתו, שאף שהלידה היא במשך זמן מסויים ביום, מ"מ, התגברות המזל היא (לא רק ברגע הלידה, אלא) בכל היום*. ומרומז גם בהענין דהכנסת אורחים (אושפיזין) גופא – שנוסף על החיוב להאכילם ולהשקותם כו' בשעה שמתארחים בביתו, נמשך החיוב גם לאחרי שיוצאים מביתו, במצות לוי' (ראה רמב"ם הל' אבל רפ"ד).

(* ועד שבדרך כלל לא מצינו שיצינו שעת הלידה (מלבד אצל יחזיקי סגולה, כמו הרמב"ם (סדה"ד ד"א לתקכ"ז)).

וכבר נדפסו הדברים, ובתוספת ציוני מראי-מקומות¹¹⁶, כך שיכולים לעיין בפנים, ואותיות מחכימות¹¹⁷, ובפרט שישנה כבר השלימות דארבעים שנה, ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"¹¹⁸, ולכן אין צורך באריכות הדברים, אלא מספיק גם הדיבור בקיצור וברמז, ו"תן לחכם ויחכם עוד"¹¹⁹.

ובודאי שכל אחד ימסור את הדברים הנאמרים עתה בשמחת בית השואבה גם לאלה (החל מבני ביתו שמאיזה סיבה שתהי' אינם נמצאים כאן) שלא (השתתפו עדיין בשמחת בית השואבה, או שהשתתפו בשמחת בית השואבה במק"א שבו לא) שמעו דברים אלה, ובתוספת ביאור והסבר, והעיקר, שעיי"ז יתוסף יותר בכל עניני שמחת בית השואבה.

טו. האושפיזא הראשון – אברהם אבינו:

אברהם אבינו הוא הראשון ("אחד הי' אברהם"¹²⁰) שהתחיל ופתח את הדרך להמשיך ולגלות אלקות בעולם גם ע"י ראיות והוכחות מהעולם עצמו – כמ"ש הרמב"ם¹²¹ "כיון שנגמל איתן זה התחיל לשוטט בדעתו . . . היאך אפשר שיהי' הגלגל הזה נוהג תמיד ולא יהי' לו מנהיג ומי יסבב אותו וכו' עד שהשיג דרך האמת והבין קו הצדק מתבוננתו הנכונה וידע שיש שם אלקה אחד והוא מנהיג הגלגל והוא ברא הכל . . . והתחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלקה אחד לכל העולם כו"¹²², וכמרומו גם בשמו – "ולא יקרא עוד את שמו אברם והי' שמו אברהם כי אב המון גוים נתתיך", "אב לכל העולם"¹²².

ומאברהם נמשך הכח (עיי"ז ש"הודיעו¹²¹ ליצחק בנו . . . ויצחק הודיע

116 בספרי התוועדיות (ה"א) תשמ"ב-תש"א, ובספר "מעייני הישועה" (קה"ת תשמ"ח), ובהשלמות בשנים שלאח"ז.

117 ראה של"ה במס' שבועות שלו (קצא, ב). מגדל עוז הל' אישות פ"ד ה"ט. סה"מ תש"א

ע' 17.

118 תבוא כט, ג.

119 משלי ט, ט.

120 יחזקאל לג, כד.

121 הל' עי"ז פ"א ה"ג.

122 לך לך יז, ה ובפרש"י.

ליעקב . . ויעקב אבינו למד בניו כולם" (123) לכאורה מישראל — "גוי אחד בארץ" (124), כמו ש"אחד הי' אברהם", ויש בו בחינת "איתן" (125) — להמשיך ולגלות אלקות בעולם.

ועד"ז בנוגע לאושפיזא החסידי — הבעש"ט — שהוא הראשון שהתחיל ופתח את הדרך דהתגלות תורת החסידות הכללית, שכוללת גם ההמשך בהתגלות תורת חסידות חב"ד, שעל ידה ניתוסף עוד יותר בהמשכת וגילוי אלקות בעולם, שיהי' ניכר בעולם שנתהווה מאין ואפס ממש בכח העצמות¹²⁶, ועד שיש הנברא נעשה חד עם יש האמיתית¹²⁷, כפי שיתגלה בפועל לעתיד לבוא, כש"ה' ימלוך לעולם ועד" (128), "והי' ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהי' ה' אחד ושמו אחד" (129).

ויש להוסיף הקשר והשייכות דהאושפיזין להגאולה:

אברהם אבינו — כמאמר¹³⁰ "ברוך שומר הבטחתו לישראל . . שהקב"ה חישוב את הקץ לעשות כמה שאמר לאברהם אבינו בכרית בין הבתרים", וכידוע פירוש כ"ק מו"ח אדמו"ר¹³¹, שמצד גודל הנח"ר שנעשה למעלה מעבודתם של בני" בזמן הגלות, הי' יכול להיות ענין זה בלי קץ

(123) ולהעיר, שאברהם יצחק ויעקב נקראים "אבות" ("אין קורין אבות אלא לשלשה"*) (ברכות טז, ב), "שבחינת האבות היא ירושה לבניהם אחריהם בכל דור ודור", "שתמיד יש בחינה זו בכל זמן בכל אדם", משא"כ "שאר בחינות ומעלת הצדיקים כגון השבטים ראובן שמעון לוי . . יש לך אדם שאין בו כלל בחי' ומדרגות אלו" (תו"א ר"פ וארא), לפי שכאורה מישראל מתייחס לשבט אחד**.

(124) שמואל-ב ז, כג.

(125) ראה לקו"ת ר"פ ראה. ובכ"מ.

(126) ראה לעיל הערה 19.

(127) ראה ביאורה"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ובכ"מ.

(128) בשלח טז, יח.

(129) כפי שאמרנו זה עתה בסיום תפלת ערבית.

(130) נוסח הגש"פ.

(131) סה"מ תש"ח ע' 151.

(* להעיר מהשייכות דמספר שלשה ליו"ט — שלש רגלים (כנגד ג' אבות). ובחג הסוכות עצמו — "שלש שמחות כתיב בחג".

(**) וגם בזמן הזה (לאחר החורבן) נשמר היחוס לשבטים אצל כו"כ משפחות בישראל שאומרים שיש בידם ספר יחוסי, ובפרט אצל שבט לוי (כהנים ולויים) שיחוסם נוגע לדינא גם בזמן הזה.

וגבול, וזהו השבח וההילול שהקב"ה חישב את הקץ לעשות שיהי קץ וגבול לעבודה דזמן הגלות.

והבעש"ט – שענין זה גופא נעשה "אויף אַ בעל-שם'סקער אופן", למעלה מחשבונות, כולל גם חשבון הקץ, אלא תיכף ומיד ממש מתקיימת הבטחת הגאולה, ולא עוד אלא שהנפלאות דהגאולה אינם בגדר של נס כיון שנעשים הנהגה רגילה, "אַ בעל-שם'סקע הנהגה".

טז. האושפיזא השני – יצחק אבינו:

אע"פ שגדלה מעלת אברהם אבינו להיותו ראשון לאבות (גם ליצחק), מ"מ, יש גם מעלה ביצחק לגבי אברהם. וכמרומו גם בלשון הכתוב¹³² "אלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק", שנוסף על הדגשת מעלת אברהם ש"הוליד את יצחק", מודגשת גם מעלת יצחק כפי שקודם לאברהם, "יצחק (תחילה ואח"כ מוסיף) בן אברהם", וכמארז"ל¹³³ "יפה כח הבן מכח האב"¹³⁴.

ומהענינים בזה¹³⁵ – שלידת יצחק כשלעצמה (לפני התחלת עבודתו) היתה באופן של נס גלוי ומפורסם לכל¹³⁶ שעל ידו נעשה גילוי אלקות בעולם (שינוי הנהגת הטבע), כדברי שרה: "צחוק עשה לי אלקים כל השומע יצחק לי .. מי מלל לאברהם (לשון שבח וחשיבות .. ראו מה הוא ומי הוא שומר הבטחתו הקב"ה מבטיח ועושה) .. כי ילדתי בן לזקוניו"¹³⁷, ולא עוד אלא שבהמשך לזה הי' הנס ש"הניקה בנים שרה", "ביום המשתה הביאו השרות את בניהן עמהן והניקה אותם"¹³⁸.

(132) ר"פ תולדות.

(133) שבועות מח, סע"א. וש"נ.

(134) להעיר מהפירוש שמעלת הבן ("יפה כח הבן") באה "מכח האב" (ראה לקו"ש חכ"ג ע' 222. וש"נ), אבל, לכל לראש ישנו הפירוש הפשוט שכח הבן יפה יותר מכח האב.

(135) נוסף על המעלה ד"עולה תמימה", שלכן הי' כל ימיו בארץ ישראל, ולא יצא לחוץ לארץ (ב"ר פס"ד, ג. ועוד) – כמבואר בארוכה בשנים שלפנ"ז.

(136) להעיר ממארז"ל ש"בחצות היום נולד נאמר כאן מועד ונאמר להלן כבוא השמש מועד צאתך ממצרים" (ב"ר פנ"ג, ו) – כדי להדגיש יותר פירוטו הדבר, כביצי"מ שהיתה "בעצם היום הזה" (בא יב, מא. פרש"י האיזינו לב, מח).

(137) וירא כא, ו"ז ובפרש"י.

(138) שם, ז ובפרש"י.

[ולהעיר, שמלבד הפעולה דראיית הנס ש"הניקה בנים שרה" לעיני כל השרות, ישנה גם הפעולה שע"י הנקת הבנים כשלעצמה, דכיון שהחלב בא מהדם ("דם נעכר ונעשה חלב"¹³⁹) ש"הוא הנפש"¹⁴⁰, הרי, כשבני השרות ינקו מחלבה של שרה, קיבלו השפעה מנפשה של שרה¹⁴¹, ובודאי שהשפעה זו פעלה בהם שינוי לטובה].

ולהוסיף, שענין זה נוגע במיוחד לשנה זו, "הי' תהא שנת נפלאות בה" — שנפלאות השנה (נפלאות בה) באים בגלוי ובפירסום לעיני כל העמים, ועד שגם הם רואים בכל דבר שבעולם (ועאכו"כ במציאותם של ישראל¹⁴²) הנפלאות דהקב"ה, "לעושה נפלאות גדולות לברו"¹⁴³, ועי"ז נעשה מעמד ומצב של שמחה בעולם¹⁴⁴ — "כל השומע יצחק לי", "רב שחוק הי' בעולם"¹⁴⁵, כמודגש במיוחד בשמחת בית השואבה (ובפרט בלילה השני

(139) בכורות ו, ב.

(140) פ' ראה יב, כג.

(141) ובמילא גם מנפשו של אברהם, מצד האחדות דאברהם ושרה בתור איש ואשה שנעשים "לברש אחד", כולל גם לנפש אחת.

(142) ע"ד מארז"ל (טואו"ח סו"ס תקפא) "כי מי גוי גדול וגו' .. איזו אומה כאומה זו שיודעת אופי' של אלקי' פי' מנהגיו ודיניו, שמנהגו של עולם אדם שיש לו דין כו' אבל ישראל אינן כן לובשים לבנים ומתעטפים לבנים .. ואוכלין ושותין ושמים ברו"ה לפי שיודעין שהקב"ה יעשה להם נס".

(143) תהלים קלו, ד. וראה נדה לא, א.

(144) נוסף על השמחה דישראל בכל עניני עבודת ה', ש"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל* שצוה בהן עבודה גדולה היא" (רמב"ם סוף הל' לולב), ולא עוד אלא שאפילו בימים הנוראים שבהם צ"ל ענין השמחה באופן ד"וגילו ברעדה" (ראה לקו"ת נצבים מז, א ואילך. ובכ"ז), מצינו הדגשה מיוחדת בנוגע ליצחק (שענינו שמחה) — שבעת התקיעות** יעקב ואברהם "אחידין תרווייהו בי' ביצחק" (זח"ג ק, רע"א), אברהם מימין ויעקב משמאל ובאמצע יצחק.

(145) וירא כא, ו ובפרש"י.

(* ובפרש"י: השמחה — ענינו של יצחק, והאהבה — ענינו של אברהם שקראו הקב"ה אוהבו (רמב"ם סוף הלכות תשובה).

(**) ענין הכי עיקרי בעבודת ה' — "תמליכוני עליכם .. בשופר" (רה"ט, טז, טע"א. וש"ט), שהוא השרוש לכללות העבודה דקיום התנומ"צ. כמארז"ל "קבלו מלכותי ואח"כ אגזור עליכם גזירותי" (מכילתא יתרו כ, ג. ועוד). — ויש לומר, שהתחלת הענין ד"אגזור עליכם גזירותי" (מצוות התורה) הוא באמירת פסוקי התורה בתפלת מוסף דר"ה בהמשך ובסמיכות להתקיעות.

של סוכות¹⁴⁶ שהאושפיזא שלו הוא יצחק, ע"ש השחוק והשמחה) שנמשכת ופועלת גם אצל אומות העולם.

יז. האושפיזא השלישי – יעקב אבינו:

ענינו של יעקב אבינו הוא תורה, כמ"ש ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל".

ולהעיר, שיעקב הוא השלישי שבאבות (וקשור במיוחד עם חג הסוכות, הרגל השלישי¹⁴⁷ (שכתוב בו שלש שמחות), ובהדגשה יתירה ביום השלישי דחג הסוכות, שהאושפיזא הוא יעקב), וגם התורה (ענינו של יעקב) היא "אוריזן תליתארי"¹⁴⁸.

ועפ"ז יומתק ש"יעקב אבינו למד בניו כולם והבדיל לוי ומינהו ראש והושיבו בישיבה ללמד דרך השם ולשמור מצות אברהם, וצוה את בניו שלא יפסיקו חבני לוי ממונה אחר ממונה כדי שלא תשכח הלימוד"¹²¹ – לוי דייקא, השלישי שבשבטים.

והענין בזה – שלאחרי פתיחת הדרך להמשכת אלקות בעולם ע"י אברהם, ומעלתו של יצחק שלידתו כשלעצמה היתה גילוי אלקות בעולם, באה עבודתו של יעקב – כללות בני"י – בהמשכת אלקות בעולם בפועל ע"י התורה, שהיא "תרומתו של עולם", כידוע¹⁴⁹ ש"תרומה" אותיות תורה מ'¹⁵⁰ (תורה שניתנה למ' יום), שעל ידה נעשית הרמה (תרומה מלשון הרמה) בכל העולם (כירור העולם), שנרגש בו שבריאנו בשביל התורה שנקראת ראשית¹⁵¹ (ובשביל ישראל שנקראו ראשית¹⁵², כידוע¹⁵³ שגם ישראל נקראים בשם תרומה¹⁵⁴).

(146) ולהעיר, שבקביעות שנה זו חל יום שני דסוכות ביום השלישי בשבוע, שהוכפל בו כי טוב, טוב לשמים וטוב לבריות (ראה אוה"ת בראשית לג, ב. ועוד) – שבוה מודגשת יותר פעולת השמחה (נוסף על השמחה דבני"י גם) בכל העולם (בריות).

(147) לענין כל תאחר – ג' רגלים כסדרן וחג המצות תחילה (כנ"ל הערה 34).

(148) שבת פח, א.

(149) זח"ג קעט, א.

(150) ובאופן שנעשים חיבה אחת, ועד כדי כך, שמקומה של האות מ' הוא באמצע התיבה.

(151) משלי ח, כב.

(152) ירמי' ב, ג.

(153) ראה ספר הליקוטים (דא"ח להצ"צ) ערך תרומה ע' שלו ואילך. וש"נ.

(154) ולהעיר ממארוז"ל ש"אדה"ר חלה טהורה לעולם הי', דכתיב וייצר ה' אלקים את האדם

יח. האושפיזא הרביעי – משה רבינו:

ענינו של משה רבינו – שעל ידו הי' מתן-תורה¹⁵⁵, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה כו"¹⁵⁶, כולל גם כל הענינים שנתחדשו בתורה במשך כל הדורות, כמארז¹⁵⁷ "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני", שגם ענינים אלו הם בכלל "משה קיבל תורה מסיני", ואדרבה, עיקר החידוש ב"משה קיבל תורה מסיני" הוא (לא בנוגע לענינים שנתגלו כבר בזמנו של משה, אלא) בנוגע לענינים שעתידים להתחדש לאח"ז שגם אותם קיבל משה מסיני.

[וההסברה בזה¹⁵⁸ – דלכאורה אינו מובן: כיון שענין זה ניתן כבר למשה מסיני, למה נחשב לחידושו של תלמיד ותיק – שהנתינה למשה רבינו היא באופן של כלל¹⁵⁹, וחידושו של התלמיד ותיק הוא שמוציא ומפרט ומגלה את הפרטים].

ולהוסיף, שהחידושים בתורה הם ענין עיקרי אצל משה רבינו:

החידוש בתורה נעשה ע"י הפלפול בקושיות ופירוקים לירד לעומק הסברות וטעמי ההלכות להבין דבר מתוך דבר, שע"י יתחדשו חידושי הלכות רבות¹⁶⁰. וענין זה מודגש ביותר אצל משה רבינו – כמארז¹⁶¹ שפלפולא דאורייתא ניתן למשה רבינו, אלא שנהג בה טובת עין ונתנה לישראל, ועז"נ¹⁶² "טוב עין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל", היינו, שפלפול התורה הוא "לחמו" של משה רבינו.

עפר מן האדמה" (ירושלמי שבת פ"ב ה"ו), "ואיש תרומות יהרסנה זה אדה"ר שהי' גמר חלתו של עולם ונקראת חלה תרומה, שנאמר ראשית עריסותיכם" (ב"ר רפ"ד). ועד"ז בכא"א מישראל שהוא כמו אדה"ר (ראה סנהדרין לו, סע"א).

155) דאף ש"קיימו האבות כל התורה כולה עד שלא ניתנה" (יומא כח, ב. וש"נ), הרי, במתן-תורה ניתוסף עילוי שלא בערך, כידוע.

156) אבות רפ"א.

157) ראה מגילה יט, ב. הנסמן בלקו"ש חי"ט ע' 252.

158) ראה לקו"ש שם ע' 253. וש"נ.

159) ועד – כלל דכלל, ולמעלה מזה, ועד למעלה מכללות ופרטות, ואעפ"כ הי' נכלל ב"משה קיבל תורה מסיני".

160) ראה ה"ל ת"ת לאדה"ז פ"ב ה"ב. ועוד.

161) נדרים לח, א.

162) משלי כב, ט.

וכיון שנתנה לישראל, נעשה חיוב על כאו"א מישראל לפלפל ולחדש בתורה, "לאפשא לה"¹⁶³, שאינו יכול להסתפק בלימוד עניני התורה שכבר נתגלו, אלא צריך להוסיף ולפלפל ולחדש בתורה¹⁶⁴ [וגם לאחר שחידש בתורה ביום זה, וג"פ ביום, צריך להוסיף ולחדש עוד יותר במשך היום, כיון שבכל רגע ורגע שישנו החיוב דלימוד התורה ישנו החיוב לחדש בתורה], ועד כדי כך, שכאשר ביכלתו לפלפל ולחדש בתורה ואינו מחדש אלא חוזר על עניני התורה שכבר נתגלו, ה"ז בבחינת "ביטול תורה" (בערך וביחס להחידוש בתורה), כמובן ממארו¹⁶⁵ "מבטלין תלמוד תורה ובאין לשמוע מקרא מגילה", דאף ש"מקרא מגילה" הוא לימוד התורה¹⁶⁶, ה"ז נחשב ל"ביטול תורה" ביחס להלימוד באופן של פלפול וחידוש בתורה¹⁶⁷.

ועוד והוא העיקר – שע"י החידוש בתורה זוכים לחידוש האמיתי בתורה לעתיד לבוא, "תורה חדשה מאתי תצא" (ועי"ז גם החידוש בעולם – "השמים החדשים והארץ החדשה"), בגאולה¹⁶⁸ האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו¹⁶⁹.

יט. ועד"ז בנוגע לאושפיזא החסידי:

האושפיזא הרביעי הוא אדמו"ר מהר"ש, נשיא הרביעי דחב"ד, שענינו "לכתחילה אריבער"¹⁷⁰. וכאשר מונים באושפיזין גם את הבעש"ט והמגיד, אזי האושפיזא הרביעי הוא אדמו"ר האמצעי, שענינו "רחובות

(163) זח"א יב, ב. וראה תו"א מקץ לט, ד. הלי' ת"ת לאדה"ז שם. וש"נ.

(164) ולדוגמא בנוגע ללימוד הלכות החג – שאף שלמד כבר הלכות סוכות בשנים שלפנ"ז (וכיון שזיכהו הקב"ה באריכות ימים, למד כבר הלכות אלו עשרות פעמים), חוזר ולומד עוה"פ ביתר עיון והעמקה, ועד שמגלה ענינים חדשים בהלכות אלו.

(165) מגילה ג, א. רמב"ם ריש הלי' מגילה. טושו"ע או"ח סתרפ"ז ס"ב.

(166) ולא עוד אלא שהלימוד הוא בענין נעלה ביותר – הגאולה דפורים, שבאה ע"י נסים גדולים, ועד לנס שבא בהתלבשות בלבושי הטבע שיש בו יליו לגבי נס שלמעלה מדרך הטבע לגמרי (ראה תו"א מג"א צג, א ואילך. ובכ"מ).

(167) ראה התועדויות תשמ"ו ח"ב ע' 835 ואילך. וש"נ.

(168) להעיר ממארו"ל (אבות פ"ו מ"ו) "כל האומר דבר בשם אומרו (חידוש דהאומרו) מביא גאולה לעולם".

(169) ולא כמו הגאולה דפורים שהיא באופן ש"אכתי עבדי אחשורוש אנן" (מגילה יד, א), ואפילו מרדכי ה"י רק "משנה למלך אחשורוש" (אסתר בסופה).

(170) ראה אגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תריז.

הנהר"171, שכן, ההבנה וההשגה בהרחבת הביאור במאמרי החסידות שלו היא בנקל ובמהירות יותר מאשר במאמרי החסידות של אדמו"ר הזקן (שהם בדוגמת תושב"כ¹⁷² ביחס למאמרי החסידות של אדמו"ר האמצעי).

וענין זה שייך במיוחד לפלפולא דאורייתא (ענינו של משה רבינו, "לחמו") – כי, סדר ודרך הלימוד דפלפולא דאורייתא הוא באופן שכל שמפלפלים בעומק הענין רוצים להתעמק ולפלפל עוד יותר (בבחינת "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים"¹⁷³), שהרי "אין קץ ותכלית לעומק טעמי ההלכות והפלפול בטעמיהן . . . (וכתוצאה מזה גם) חידושי הלכות לאין קץ ותכלית"¹⁷⁴, ועי"ז נעשית הרחבה אמיתית בתורה, "רחובות הנהר", למעלה ממדידה והגבלה ("לכתחילה אריבער").

ולעיר מהשייכות המיוחדת לשנה זו – ה'תשנ"ב – שהאות ב' דסימן השנה רמזו להר"ת ד"בינה", שהיא באופן של "רחובות הנהר", שזוהי מעלת הבינה גם לגבי חכמה.

ויש להוסיף, שבהענין ד"רחובות הנהר" נכלל גם הריבוי וההרחבה בנוגע למקבלי התורה, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה" באופן ד"העמידו¹⁵⁶ תלמידים הרבה"¹⁷⁵, ועוד ועיקר, שכל ריבוי התלמידים, כל בני, מתקבצים¹⁷⁶ יחד לארצנו הקדושה, "ארץ טובה ורחבה", לירושלים עיר הקודש כפי שתהי' באופן של הרחבה והרמה ("וראמה"¹⁷⁷), ושם זוכים ללימוד התורה בתכלית ההרחבה שאין למעלה הימנה, "תורה חדשה מאתי תצא".

כ. האושפיזא החמישי – אהרן הכהן:

(171) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 349. וש"נ.
 (172) שבה נאמר "לא תוסיפו גוי ולא תגרעו" (ואתחנן ד, ב), ודוגמתו בנוגע להשמירה והדיוק באותיות הרב כצורתם, ולאח"ז בא הפלפול בביאור הדברים, שע"ז ניתוסף ביאור כו'.
 (173) ראה קה"ר פ"א, יג. פ"ג, יו"ד. רמב"ן ובחיי ס"פ חיי שרה. ועוד.
 (174) הלי' ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ה.
 (175) כולל גם שכאור"א מהתלמידים הוא בעצמו בבחינת "הרבה", עי"ז שניתוסף אצלו מיום ליום ומרגע לרגע כו'.
 (176) שגם זה מרומז באות ב"ת דמספר השנה – ר"ת "בכל", "בכל מכל כל", בגימטריא "קבץ" (כנ"ל סי"א).
 (177) זכר"י יד, יו"ד. וראה ב"ב עה, ב.

ענינו של אהרן הוא – "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה"¹⁷⁸, היינו, שגם אצל אהרן מודגש ענין התורה, כמו אצל משה¹⁷⁹, אלא, שעיקר החידוש אצלו הוא בהפצת התורה אצל אלה שלעת-עתה רחוקים מהתורה, שלכן נקראים בשם בריות בעלמא, והעצה לזה היא "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", "למשכן בחבלי עבותות אהבה, וכולי האי ואולי יוכל לקרבן לתורה"¹⁸⁰.

וחידוש מיוחד בהפצת התורה ע"י אהרן – להיותו אהרן הכהן, שעיקר עבודתו בהשירות לה' בבית המקדש ועד לקדש הקדשים¹⁸¹, וביחד עם זה, התעסק עם "בריות" כדי לקרבן לתורה.

וזהו גם כללות ענינו של שבט לוי (שנשיאו הוא אהרן הכהן) – ש"הובדל לעבוד את ה' לשרתו (וביחד עם זה) ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים, שנאמר יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל"¹⁸², וכדי שהוראה זו תתקבל באופן המתאים, צריכה להאמר בסבר פנים יפות, מתוך אהבה וקירוב דוקא.

ובאופן כזה צריכה להיות עבודת כאו"א מישראל – "הוי מתלמידיו של אהרן הכהן .. אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", ועד"ז בנוגע לעבודת שבט לוי, כפס"ד הרמב"ם¹⁸³ "לא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש .. אשר נדבה רוחו אותו .. ה"ז נתקדש קדש קדשים (דרגת הקדושה דכה"ג¹⁸⁴) .. אתה¹⁸⁵ תומיך גורלי".

(178) אבות פ"א מי"ב.

(179) ומרומז גם בכך שאהרן הוא האושפיז החמישי – "חמשה מי יודע, חמשה אני יודע, חמשה חומשי תורה", שקיבל משה מסיני (דאף שכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני, ה"ז בהעלם ובאופן של כלל, ואילו בפועל ובגלוי קיבל חמשה חומשי תורה).

(180) תניא פל"ב. – ובהדגשת הדיוק "ומקרבן לתורה" – לא לקרב ולהוריד את התורה אליהם ח"ו, אלא לקרב ולהעלות אותם לתורה (ראה ביאורים לפרקי אבות ע' 44).

(181) כמבואר בארוכה פרטי עניני עבודת כה"ג בקדש הקדשים – בסדר עבודה דיוהכ"פ דאזלינן מיני'.

(182) רמב"ם הל' שמטה ויובל פי"ג הי"ב.

(183) שם הי"ג.

(184) דה"א כג, יג.

(185) תהלים טז, ה.

כא. האושפיזא הששי – יוסף:

לאחרי ובהמשך לפעולת האושפיזין שלפנ"ז בענין התורה, החל מיעקב שענינו תורה, משה, שעל ידו ניתוסף הענין דפּלפּולא דאורייתא וחידישי תורה, ואהרן, שפעולתו בהפצת התורה – באה פעולתו של יוסף באופן ד"יוסף ה' לי בן אחר"¹⁸⁶, שמ"אחר" נעשה "בן"¹⁸⁷, שבזה מודגשת פעולת התורה בעולם ("אחר"), לבררו ולזככו ולהעלותו לקדושה ("בן").

ולהעיר, שמעין זה שייך גם בהפעולה עם בני, לפעול על יהודי שמעמדו ומצבו בגלוי ובחיצוניות הוא בבחינת "אחר" שיהי גם בגלוי ובחיצוניות בבחינת "בן", אבל, עיקר הפעולה ב"אחר" לאמיתתו (לא רק בגלוי ובחיצוניות) היא בנוגע לבירור העולם¹⁸⁸.

ובזה ניתוסף עוד יותר ע"י האושפיזא החסידי, אדמו"ר מהר"ש, שענינו "לכתחילה אריבער" – שבירור העולם ע"י התורה הוא באופן שנגרש בעולם שכל מציאותו אינה אלא בשביל קיום הלכות התורה, שזהו הפירוש ד"לכתחילה אריבער", שאין זה באופן שהעולם הוא מציאות בפ"ע וצריכים לבררו ולזככו ע"י קיום הלכות התורה, אלא באופן ד"אריבער", שמציאות העולם אינה אלא בשביל קיום הלכות התורה, כמרומו בדרשת חז"ל "אל תקרי הליכות אלא הלכות", שהמציאות ד"הליכות עולם" אינה אלא בשביל קיום הלכות התורה (כנ"ל ס"ז).

כב. האושפיזא השביעי – דוד המלך ואדמו"ר מהורש"ב:

ענינו של האושפיזא השביעי, שעל ידו נגמר ונשלם כללות ענינם של האושפיזין, קשור עם הגאולה האמיתית והשלימה – הן האושפיזא שבזהר, דוד מלכא משיחא, והן האושפיזא החסידי, ששמו "שלום", כמ"ש¹⁸⁹ "שלום גו' אתן על ישראל בימיו", ולא עוד אלא שה"שלום" חודר ונמשך גם בעיני העולם המרומזים בשמו השני,

(186) ויצא ל, כד.

(187) ראה אוה"ת עה"פ.

(188) והפעולה עם בני שייכת לאהרן – "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה" (כנ"ל ס"ב).

(189) דה"א כב, ט.

"דוב" (וגם כפי שנקרא בלע"ז — "בער") ש"מסורבל בבשר"¹⁹⁰, כיון שנגמר ונשלם הברור וזיכוך דעניני העולם.

וגם בענין זה מודגשת הפעולה שע"י התורה — כי, מעניניו העיקריים של אדמו"ר מהורש"ב הוא התייסדות ישיבת תומכי תמימים שבה לומדים "תורת ה' תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה"¹⁹¹, ועי"ז פועלים ביאת דוד מלכא משיחא, כמבואר בשיחתו הידועה¹⁹² בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד"¹⁹³, שתלמידי הישיבה הם "חיילי בית דוד" שפועלים התגלות וביאת דוד מלכא משיחא.

ומזה מובן שבעמדנו ברגעי הגלות האחרונים צריכה להיות הוספה מיוחדת בנוגע לישיבת תומכי תמימים — ע"י התייסדות מחלקות חדשות (נוסף על הגדלת והרחבת המחלקות הקיימות) של ישיבות¹⁹⁴ תומכי תמימים¹⁹⁵ בכל קצוי תבל (כשם שפעלו בענין דוגמתו, הדפסת ספר התניא בכל מקום בעולם שיש בו ישוב בני¹⁹⁶), כולל גם במדינה ההיא שבה נמצאת העיירה ליובאוויטש עד היום הזה¹⁹⁷ — שע"ז ממהרים ומזרזים

(190) ראה מגילה יא, רע"א. וש"נ.

(191) שיחת שמח"ת תרנ"ט — "התמים" ח"א ע' כה.

(192) שמח"ת תרס"א — לק"ד ח"ד תשפו, ב ואילך.

(193) שבת נו, א. וש"נ.

(194) כולל גם שכא"א מתלמידי תו"ת (גם אלו שלמדו בעבר שנשארים תלמידי תו"ת כל ימי חייהם) מוסיף בקיום ההוראה "והעמידו תלמידים הרבה", החל מבני ביתו*, וגם תלמידים כפשוטם, ולכל הפחות שנים-שלשה** תלמידים, ועד לריבוי הכי גדול של תלמידים, וכל אחד מהתלמידים מקיים בעצמו ההוראה ד"העמידו תלמידים הרבה".

(195) ועד"ז "אחי תמימים", ושאר השמות שבהם נקראים הישיבות שבהם לומדים "תורת ה' תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה", שהמכוון שלהם הכל אחד ומיוחד ויחיד — לפעול הגילוי ד"יחידו של עולם".

(196) ראה לקו"ש חכ"ו ע' 320 ואילך.

(197) ולהעיר, שלאחרונה חזרו לעיירה ליובאוויטש וערכו בה התוודעויות חסידיות, וחזרו חסידות, ועשו כו"כ פעולות ומעשים טובים — כפי שסיפרו אלו שביקרו שם (והשתתפו בעצמם), וסיפרו מתוך חיות, עד שהחיו את השומעים עד כדי כך שנתעלו למעמד ומצב שלמעלה מהחילוקים דומן ומקום (כאילו שהשומעים עצמם היו נוכחים שם).

(* גם הקטנים ביותר, שכן, כשילד קטן אומר "מודה אני", רואים שהוא תלמיד שמקבל התורה שקיבל משה מסיני ומסרה ליהושע וכו' עד סוף כל הדורות.

(**) בדיעבד — גם שנים נקראים הרבה, אבל לכתחילה — הפירוש דהרבה הוא לכל הפחות שלשה.

גמר ושלמות פעולתם של "חיילי בית דוד" להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, שאז "עתידים כל בתי כנסיות ובתי מדרשות (ישיבות) שבבבל (בכל קצוי תבל) שיקבעו בארץ ישראל"¹⁹⁸.

כג. ולאחרי פעולתם של שבעת האושפיזין, הן שבעת האושפיזין שבזרה, והן שבעת האושפיזין החסידיים, ובצירוף שניהם יחד, י"ד אושפיזין – באה פעולתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, דור הט"ו, "קיימא סיהרא באשלמותא, שזהו המעמד ומצב דהגאולה האמיתית והשלימה.

ולהוסיף, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הוא המנהל-פועל דישיבת תומכי תמימים מיום הווסדה¹⁹⁹ – בשבעת ימי המשתה דשמחת הנישואין שלו, שאז אומרים (בסיום וחזרתם השבע-ברכות) "מהרה .. ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה וגו'"²⁰⁰ – שעל ידו נשלמת כוונת התייסדות ישיבת תומכי תמימים בביאת דוד מלכא משיחא בפועל ממש.

וכל זה מודגש ביותר לאחרי שישנו הפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר נשלמו כל הענינים, כולל גם "צחצוח הכפתורים"²⁰¹ (שלמות הבגדים לכבוד ולתפארת²⁰²), ונמצאים במעמד ומצב ד"עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו²⁰³ [ובגלל סיבה שאינה מובנת כלל וכלל נמצאים עדיין בגלות] – הרי בודאי שתיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "הנה זה (המלך המשיח) בא"²⁰⁴, ולא רק בלשון הוה, אלא שתיכף ומיד יכולים לומר בלשון עבר ש"כבר בא".

*

---

(198) מגילה כט, א.
 (199) והולך ונמשך עד היום הזה – שהרי קדושה לא זזה ממקומה (ראה תניא אגה"ק ביאור לסי' ז"ך).
 (200) ע"פ ירמ' לג, יו"ד-יא.
 (201) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
 (202) שזוהי ההכנה לבגדי כהונה דכהן גדול – שנאמר בהם "ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת" (תצוה כח, ב).
 (203) ראה "היום יום" ט"ו טבת.
 (204) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.